

[Finansministeren.]

ærede medlem har på grundlag af noget, han kaldte statistik, og vel sagtens en særlig kundskab sin opfattelse af tingene, og det fører ikke til så forfærdelig meget at stå og slå om disse ting. Jeg fastholder mit synspunkt. Det af det ærede medlem stillede forslag om en dagsorden har jeg ikke tænkt mig at stille ændringsforslag til. Så hvis det ærede medlem havde sat næsen op herefter, beklager jeg meget, at han vil blive skuffet.

Til det ærede medlem hr. Funck Jensen har jeg et par ganske korte bemærkninger. Jeg er ganske rigtig daglig læser af „Land og Folk“ for mine synders skyld — nogle af os må jo følge med i alle blade —, men det ærede medlem tager fejl, hvis han mener, det er derfra, jeg har hentet mit sprog. Det stemmer slet ikke overens med „Land og Folk“'s sprog — slet ikke, så kender det ærede medlem ikke bladet, det er anderledes kraftig sovs, der her er tale om.

Jeg ville ønske, at den tale, det ærede medlem holdt i går, må blive kendt vidt omkring, og jeg skal sige hvorfor. Normalt er det det ærede medlem hr. Viggo Starcke, der fremsætter de store, principielle udtalelser fra retsforbundet og holder de store taler, og dér synes jeg ærlig talt, at de ubehagelige boller som regel svømmer rundt i noget mærkeligt filosofisk sukkervand. I den tale, det ærede medlem holdt i går, fik vi åbent, klart og rent retsforbundets usminkede standpunkt, således at alle kan gå i gang med at se, hvad det egentlig er, man dér tænker og mener. Jeg må sige, at jeg synes, det er en ganske begavet gjort tale. Teknisk, synes jeg, den er ganske kvikt lavet. Jeg har sjældent set et stykke demagogi, og et stykke så groft demagogi, stillet så forholdsvis behændigt op som det, det ærede medlem stillede op i går. Derfor vil jeg for mit vedkommende håbe, at der er mange, der vil læse den tale; den er god at få forstand af, og det var udfra den tale, jeg for mit vedkommende sagde til det ærede medlem — med det forbehold, jeg selvfølgelig må tage over for begrebet diktatur, som jeg aldrig ville finde på at nævne det ærede medlem i forbindelse med —, at denne agitationsform, som det ærede medlem og hans parti efterhånden benytter, er den hemningsløse agitation, der lover alt til alle sider, foregiver en idealtilværelse, fraskriver sig enhver ansvarsforpligtelse over for det aktuelle og det foreliggende, og det er det, jeg synes er så nederdrægtig ubehageligt og så nederdrægtig uansvarligt.

Det ærede medlem spurgte mig eller mit

parti, om vi havde likvideret Karl Marx. Nu giver vi os jo ikke af med likvidationer, men jeg havde lyst til at spørge, hvad det ærede medlem egentlig mener, ja, jeg havde næsten lyst til at spørge, om det ærede medlem har læst noget af Karl Marx — men det skal jeg ikke spørge om, for det kan være et ondsindet spørgsmål selv til folk, der står socialdemokratiet nærmere end det ærede medlem (*Viggo Starcke: Hør!*). Ja, vi har det altid med ærlighed indenfor mit parti, og når det ærede medlem hr. Viggo Starcke råber „hør“, kan han også på dette punkt efterligne mit parti.

Jeg tror det ærede medlem får forfærdelig lidt ud af at rejse en diskussion om det, han kalder marxisme. Det ærede medlem kan diskutere socialdemokratiet og socialdemokratiets synspunkter, som de kommer til udtryk i praktisk politik, og som de kommer til udtryk i de forskellige skrifter, som vort parti står bagved. Det ærede medlem burde vide, at en marxisme, der betegner en, skal vi sige fortidig dogmatik, ikke har præget socialdemokratiet og ikke præger det. Hvis det ærede medlem ønsker at føre en gymnasiastdiskussion om, skal vi sige den forældede marxisme, skal det ærede medlem vælge sig et billigere offer et eller andet sted ude omkring i landet. Det, socialdemokratiet for sit vedkommende vil, er naturligvis at tilstræbe bedre samfundstilstande, end vi har. For os er socialisme ikke et lykkeland, som vi kan oprette fra den ene dag til den næste. Det er en tilstand, en udvikling, som vi forsøger at give form gennem den politik, vi fører.

Når det ærede medlem — hvis jeg må springe fra de teoretiske betragtninger, som det ærede medlem anstillede — anfører bosætningslånene som udtryk for socialdemokratiets særlige politiske egoisme, synes jeg, det næsten er for muntert. Jeg tilstår, at jeg faktisk godt kan betragte spørgsmålet om bosætningslån ud fra en helt anden synsvinkel end som et stykke teoretisk-socialdemokratisk eller socialistisk politik. Jeg kan se det som et anliggende, alle partier kan tage standpunkt til uden at være bundet af deres principielle grundsynspunkter, og det ville faktisk tiltale mig, om det ærede medlem også kunne se det sådan. Mig bekendt har dette problem, hvis jeg ikke tager fejl, været behandlet i ungdomskommissionen. Såvidt jeg ved, er man fra mange sider interesseret i det, men der er også folk, som er imod det, folk, som er af den opfattelse, at der ingen grund er til, at staten eller sparekasserne stiller disse